

Sygn. akt V KK 247/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Paweł Kołodziejcki

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **D. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 lutego 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 360/21

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kutnie

z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 212/20,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zwraca oskarżonemu D. B. opłatę od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 212/20, Sąd Rejonowy w Kutnie uznał oskarżonego D. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, ustalając, iż czynem V doprowadził pokrzywdzonego M. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 800 zł, zaś czynem XI działał na szkodę A. sp. z o.o. oraz przyjmując, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to skazał go, za czyny VI, VII i X, na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., a za pozostałe czyny na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz wymierzył mu, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k., karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, 7, 410 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem zeznań świadków, dowodów z dokumentów w części, które to dowody poddają w wątpliwość prawdziwość ustaleń sądu w zakresie:

- ustalenia, że w zakresie czynów I - XII B. B. oddała do używania konto bankowe J. Ź. swojemu synowi D. B., który był jego dysponentem, udostępniając mu dane potrzebne do logowania, a D. B. używając konta bankowego J. Ź. zaciągał lub usiłował zaciągać przez Internet pożyczki gotówkowe posługując się jego danymi osobowymi, w sytuacji gdy z zeznań świadka B. B., wynika, że założyła konto bankowe na J. Ź. bez jego wiedzy i zgody, podpisując się za niego oraz, że nie miała dostępu do konta a z pism S. z płytą CD wynika, że przy założeniu konta został podany adres e-mail [...] oraz telefon do kontaktu i do sms kodów o nr [...] a także to, że klient nie dokonywał zmian adresu e-mail ani numeru telefonu a z zeznań świadka J. Ź. wynika, że żona miała podgląd do konta,
- ustalenia, że w zakresie czynu XIII D. B. zawarł w dniu 20 sierpnia 2018 roku pożyczkę z R. sp. z o.o. a przy jej zawieraniu wprowadził pracownika tej spółki w

błąd, co do wyrażenia zgody przez K. S. w zakresie zostania gwarantem spłaty przedmiotowej pożyczki oraz zamiaru spłaty tej pożyczki oraz wprowadził w błąd K. S. co do powodu udostępnienia konta bankowego, karty płatniczej oraz danych z dowodu osobistego w sytuacji gdy z zeznań P. B. wynika, że K. S. wyraził zgodę na poręczenie majątkowe i dostał za to 2.000 złotych,

- ustalenia, że w zakresie czynu XIV D. B. wprowadził w błąd H. P., co do okoliczności wywiązania się z zawartej transakcji i przesłania zamówionego towaru sytuacji, gdy sąd nie wyjaśnił do końca okoliczności związanych z udziałem P. B. w sprzedaży maszynki do tatuażu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 360/21, Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Orzeczenie to zaskarżył w całości obrońca skazanego, zarzucając mu rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażające się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem zeznań świadków, dowodów z dokumentów w części, które to dowody poddają w wątpliwość prawdziwość ustaleń sądu w zakresie:

- ustalenia, że w zakresie czynów I - XII B. B. oddała do używania konto bankowe J. Ż. swojemu synowi D. B., który był jego dysponentem, udostępniając mu dane potrzebne do logowania a D. B. używając konta bankowego J. Ż. zaciągał lub usiłował zaciągać przez Internet pożyczki gotówkowe posługując się jego danymi osobowymi, w sytuacji gdy z zeznań świadka B. B., wynika, że założyła konto bankowe na J. Ż. bez jego wiedzy i zgody, podpisując się za niego oraz, że nie miała dostępu do konta a z pism S. z płytą CD wynika, że przy założeniu konta został podany adres e-mail [...] oraz telefon do kontaktu i do sms kodów o nr [...] a także to, że klient nie dokonywał zmian adresu e-mail ani numeru telefonu a z zeznań świadka J. Ż. wynika, że żona miała podgląd do konta,

- ustalenia, że w zakresie czynu XIII D. B. zawarł w dniu 20 sierpnia 2018 roku pożyczkę z R. sp. z o.o. a przy jej zawieraniu wprowadził pracownika tej spółki w

błąd, co do wyrażenia zgody przez K. S. w zakresie zostania gwarantem spłaty przedmiotowej pożyczki oraz zamiaru spłaty tej pożyczki oraz wprowadził w błąd K. S. co do powodu udostępnienia konta bankowego, karty płatniczej oraz danych z dowodu osobistego - w sytuacji, gdy z zeznań P. B. wynika, że K. S. wyraził zgodę na poręczenie majątkowe i dostał za to 2.000 złotych,

- ustalenia, że w zakresie czynu XIV D. B. wprowadził w błąd H. P., co do okoliczności wywiązania się z zawartej transakcji i przesłania zamówionego towaru w sytuacji, gdy sąd nie wyjaśnił do końca okoliczności związanych z udziałem P. B. w sprzedaży maszynki do tatuażu,

oraz poprzez brak rzetelnego odniesienia się do zarzutu apelacji i należytego uzasadnienia rozpoznania zarzutu w tym zakresie;

2. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci wydruków wiadomości tekstowych złożonych w toku postępowania odwoławczego, z których wprost wynika, że P. B. wskazała, że "teraz to mogę im sama w oczy powiedzieć, że brałam i nic mi nie mogą zrobić", co wskazuje, że to ww. osoba zaciągała pożyczki a nie oskarżony.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Skarżący trafnie bowiem podniósł, że sąd odwoławczy w sposób rażący uchybił standardom rzetelnej kontroli odwoławczej z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przy rozpoznawaniu apelacyjnego zarzutu obraży art. 7 i art. 410 k.p.k. W sposób jednoznaczny wskazuje na to lakoniczne uzasadnienie wyroku organu *ad quem*, w którym próżno szukać rzetelnego odniesienia się do tego zarzutu. W pisemnych motywach wyroku sądu II instancji, poza paroma ogólnikowymi i w istocie pasującymi do każdej sprawy zdaniem, znajdują się wyłącznie twierdzenia o charakterze arbitralnym, niewyjaśniającym z jakich konkretnie powodów sąd okręgowy uznał argumenty podniesione w apelacji za nietrafne. W powyższym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem,

zrealizowanie obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, lecz także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź bezzasadne. Do naruszenia tych przepisów może więc dochodzić nie tylko wtedy, gdy sąd II instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji, lecz również wtedy, gdy analizuje je w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej, a przedstawiona w uzasadnieniu argumentacja zawiera braki (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2022 r., sygn. akt II KK 196/21). Już te okoliczności byłyby wystarczającym argumentem do uznania, że sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Należy jednak nadmienić, że o organ *ad quem*, co słusznie podniósł skarżący w zarzucie sformułowanym w punkcie 2 kasacji, dopuścił się również rażącej obrazę przepisu art. 7 k.p.k. przy ocenie wartości dowodowej przedłożonych przez obrońcę oskarżonego, w toku postępowania odwoławczego, wydruków wiadomości tekstowych (k. 1198 – 1200). Sąd Okręgowy poświęcił bowiem tej kwestii tylko jedno zdanie o treści: „podnieść przy tym należy, że prezentowana przez obronę próba podważenia obciążających oskarżonego zeznań P.B. poprzez załączenie wydruków wiadomości tekstowych, które miała mu wysłać, w kontekście zeznań złożonych na rozprawie odwoławczej, jak i przedstawionego wydruku połączeń tekstowych i głosowych, okazała się bezskuteczna” (k. 1288 – 1288 v.). O wadliwości tego stwierdzenia świadczy przy tym nie tylko jego ogólnikowość, ale nade wszystko fakt, że z jego treści jednoznacznie wynika, iż sąd odwoławczy nie dostrzegł, że przedłożone przez obrońcę wydruki przedstawiają wiadomości i. (k. 1198 – 1199), które, z uwagi na fakt, że są przesyłane za pośrednictwem Internetu, nie są uwidaczniane na billingach.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący wykazał, iż w przedmiotowej sprawie zaistniała podstawa kasacyjna z art. 523 § 1 k.p.k. i w konsekwencji uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę Sądowi Okręgowemu

w Łodzi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Organ *ad quem* kolejny raz, lecz w tym wypadku już z pełnym poszanowaniem kanonów rzetelnej kontroli odwoławczej i zasady swobodnej oceny dowodów, przeprowadzi postępowanie apelacyjne, a następnie wyda orzeczenie urzeczywistniające standard sprawiedliwości materialnej i proceduralnej. Jeśli zaś zaktualizuje się potrzeba uzasadnienia tego judykatu, sąd II instancji sporządzi je w sposób respektujący wszystkie wymogi procesowe.

O zwrocie opłaty od kasacji orzeczono na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.